

Szívhang

Szerellem ellen
nincs orvosság

Susan Carlisle
Olthatatlan

Tina Beckett
Kockázatos flört

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Carlisle, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: *Reunited with Her Daredevil Doc*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

© Harlequin Books S.A., 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: *Flirting with Danger (NYC Angels 8/5)*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2015)

• Fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 784–785. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-195-2

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

• Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció): elfizetes@hungaropress.hu; +36-30-447-6114 (munkanapokon)

• Előfizetés: <https://hungaropress.hu/hu/romantikus-sorozatok>

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Carlisle
Olthatatlan

1. FEJEZET

Dana Warren lendületesen kinyitotta az Egyesült Államok Erdészeti Hivatalának üvegajtáját, feszült várakozással telve, és készen az előtte álló feladatra. Évek óta erre a napra készült. Főnöke azért hívta ide, mert tűz ütött ki a Deschutes Nemzeti Erdőben, Bendtől délnyugatra, Oregon államban. Az új, kisebb tűzfészeket el kellett oltani, mielőtt nagy tűzvésszé terjednének. Dana csapata indul a legközelebbi bevetésre.

A gondolatra, hogy ejtőernyővel ugrik, adrenalinlöket futott át rajta. Ezért élt, ezt szerette. A Smokejumper Service, a tűzoltóság elit egységének négyszáz ejtőernyős tűzoltója közül csak két százalék volt nő. De ő megállta helyét a férfiak között, és kiérdemelte a tiszteletüket. Büszke volt rá, hogy csapatvezetővé léptették elő.

Egyenesen a bevetésvezető íróasztalához ment, áthajolt a vállán, és a monitorra nézett.

– Mi a helyzet, Gus?

– Neked még semmi, de biztos nem sokáig.

Dana bólintott. Gus ritkán tévedett. Az ő feladata volt meghatározni a tűz erősségét, irányát és a szél sebességét, valamint kiszámítani, hány ugró szükséges az oltáshoz.

Mielőtt tovább beszélgethettek volna, Leo Thomas, a Redmond Air Center tűzugróinak vezetője megjelent irodája nyitott ajtajában:

– Szia, Dana. Örülök, hogy itt vagy. Gyere be.

Dana letette a hátizsákját egy üres székre, és követte Leót.

– Hé, a csapatom készen áll, ha te... – Hirtelen elhallgatott. A szíve hevesen dobogni kezdett, a mondat többi része a torkán akadt.

Travis.

A férfi felállt a székéből.

– Szia, Dana. Én... nem számítottam rá, hogy itt látlak.

A szájából vette ki a szót. A gondolat, hogy sarkon forduljon és elmeneküljön, villámgyorsan átfutott Dana agyán. De ezt már egyszer megpróbálta. Mostanra felnőtt, és úgy is kell viselkednie.

Mégis hallgatott. Amikor utoljára látta Travist, butaságot csinált: megpróbálta megcsókolni. Most csak állt, és bámulta őt.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte Leo.

– Igen – válaszolta Dana, anélkül hogy elfordította volna a tekintetét.

– Danával együtt dolgoztunk egy nyáron, már nagyon régen.

– Szóval ezért van tapasztalata az oltásban.

– A főiskolai szünetben és a diploma utáni évben segítettem a tűzoltóságnál – mondta Travis. – Ez még azelőtt volt, hogy elkezdtem volna az orvosi tanulmányaimat.

– Értem. – Leo leült az íróasztala mögé, és Danára nézett. – Szükségem van rád egy különleges megbízatáshoz. El kell kísérned dr. Russellt egy Mount Bachelortól délre fekvő helységbe. Él ott egy beteg, akinek ellátásra van szüksége, de nem hajlandó elhagyni a kunyhóját. Dr. Russell attól fél, hogy romlott az állapota. Ráadásul leégett az egyetlen híd, amin el lehet jutni a kunyhóhoz, és a tűz arrafelé tart.

Dana Travisre nézett. A férfi kék szemeivel mozdulatlanul nézett vissza rá. Dana újra Leo felé fordította a fejét:

– Beszélhetnék veled négy szemközt?

Leo sóhajtva Travishez fordult.

– Kimenne egy percre?

– Persze, semmi gond.

Travis nyugodt léptekkel az ajtó felé indult. Magas és atlétikus volt, mint régen, de még szélesebb lett a válla, férfiasabb a megjelenése. Farmerja szorosan simult izmos combjára. Fekete hajával és

átható, égbék szemével egyszerűen lenyűgöző volt.

Miután Travis csendesen becsukta maga mögött az ajtót, Dana Leóhoz ment, és mindkét kezével az asztalra támaszkodott.

– A csapatom következik a sorban. Ez inkább a mentők feladata lenne.

– Eddig még nem hívták az embereidet. Ha eljön az ideje, Ricky veszi át a vezetést. Dr. Russell nem hívhatja a mentőket, amíg nem mérte fel a beteg állapotát. A szél erősödik, és az öreg kunyhója nemcsak hogy az erdő közepén van, de ráadásul nehezen megközelíthető. A tűz nagysága miatt az összes mentőhelikopter folyamatosan bevetésen van. Remélem, ki tudjátok hozni az öreget mentőcsapat nélkül. Amíg ott vagytok, vágsz egy tűzvédelmi sávot a kunyhó körül. – Leo az ajtó felé biccentett. – Dr. Russell segíthet ebben.

Dana kihúzta magát. Nem akarja, hogy más vezesse a csapatát. A munkáját akarja végezni, nincs kedve egy férfira vigyázni, aki előtt nevetségessé tette magát.

– Ne már, Leo. Tudod, milyen régóta vártam erre a lehetőségre. Nem vehetné át valaki más Travis... mármint dr. Russell helyét?

Leo a homlokát ráncolta.

– Ott fent a hegyen van egy férfi. – A Mount Bachelor felé mutatott. – Lehet, hogy öreg és makacs, de ez nem jelenti azt, hogy ne kéne mindent megtennünk érte. Valószínűleg dialízisre szorul. Van mentőápolói képesítésed, ismered a környéket, tökéletes vagy a feladatra.

– A fiúk több mint a fele – mutatott a külső iroda felé – ugyanezekkel a képesítésekkel rendelkezik. Közülük is mehetne valaki.

– Lehet, de én téged bízlak meg vele. Gondoskodj róla, hogy dr. Russell biztonságban eljusson a betegéhez, és mindketten ugyanolyan biztonságban kijussanak a veszélyzónából. Te vagy a legjobb erre a feladatra. A Bend-körzetben dolgoztál, jobban ismered a terepet, mint itt bárki más. Dr. Russell biztosított róla, hogy annak az embernek azonnali segítségre van szüksége, különben nem fogja túlélni. Szóval tudod, mit kell tenned. És most kérlek, hívd be dr. Russellt.

– Egyáltalán tud még ugrani? Nem vagyok oda érte, hogy két emberről kelljen gondoskodnom, ha megsérül.

– Miért nem kérdezed meg tőle magad? – javasolta Leo nyugodtan.

Dana olyan hevesen rántotta fel az ajtót, hogy majdnem a falnak csapódott. Amikor Travis belépett, aggodalmat látott a szemében. Attól tart, meggyőzte Leót?

– Mikor ugrottál utoljára?

– Három hónapja. Évente párszor ugrok gyakorlásképpen.

– Tavaly átálltunk egy új rendszerre.

– A kerek ejtőernyők helyett most négyzet alakúakat használtok, tudom. Még nincs sok tapasztalatom, de párszor már ugrottam ilyenekkel.

– Jó hallani – mondta Leo.

Dana némán sóhajtott. Travisnek mindenre van válasza.

– Két óra múlva legyetek itt indulásra készen – mondta a főnök. – Délután felélénkül a szél, és közeledik egy front.

– Készen leszek. – Travis hangja határozott maradt.

Mivel nem látott kibúvót, Dana bólintott, és az ajtó felé indult.

– Legyél pontos – vetette még hátra Travisnek, felkapta a hátizsákját, és elhagyta az épületet.

Amikor kint állt a kocsija mellett, és be akart szállni, valaki megérintette a vállát. Mintha áramütés futott volna át rajta, hátrapördült.

– Dana...

Elpirult. Kerülte Travis tekintetét.

– Örülök, hogy újra látlak – mondta a férfi. – Fogalmam se volt, hogy itt dolgozol. Elismerésem, hogy kitartottál a tűzugrás mellett. Hallom, feljebb is léptél a ranglétrán. De nem lep meg, mindig is megvolt hozzá az eszed és a muszklijaid.

– Mi? Muszklijaim? Ez eléggé úgy hangzik, mint egy...

– Mint egy dicséret. Mindig is úgy gondoltam, hogy ez a munka illik hozzád. – Jégkék szemei a

lány tekintetét keresték. – Az eszed és az ösztöneid messzire vittek.

Szavaiba Dana belerendült. Miért, ő, miért van Travisnek még mindig ilyen hatalma fölötte? Mit gondolhat róla? Még mindig úgy viselkedik, mint annak idején az a naiv kislány.

El kell mennie innen. Szüksége van pár percre, hogy összeszedje magát, mielőtt kénytelen vele tölteni a következő huszonnégy órát.

– Igen, szeretem a munkámat. Három éve dolgozom ezen a bázison. De most tényleg mennem kell, ha két óra múlva vissza akarok érni.

Travis hátralépett.

– Oké. Akkor majd találkozunk.

Amikor Dana elhajtott, látta a visszapillantó tükörben, hogy Travis utánanéz.

Travist egészen mehökkentette, hogy itt találkozott Danával. Az utolsó alkalomkor akaratlanul is megbántotta az érzéseit. Akkor is rosszul érezte magát emiatt, és ma is így volt. Dana olyat akart, amit ő nem tudott megadni neki. Nem volt boldog attól, ami közöttük történt, de akkoriban muszáj volt így történnie.

Összetörte egy nő szívét, aki a barátja volt. Ez soha nem volt szándéka.

Hányszor gondolt rá azóta! Mi minden fordult meg a fejében! Mi lett volna, ha akkor nincs barátnője? Mi lett volna, ha nem kezdi meg az orvosi tanulmányait? Mi lett volna, ha tényleg megcsókolják egymást? Mi lett volna, mi lett volna, mi lett volna...

Dana mindig is különleges volt. Azon a nyáron nemcsak csapattársa volt, hanem csodálatos barát is. A kemény munka állt a közös időtöltésük középpontjában, de volt nevetés, szórakozás és olyan bajtársiasság is, amelyet azóta nem tapasztalt. Az volt élete legjobb időszaka.

A lány megváltozott, bár nem alapvetően. Még mindig önfejlő, és kimondja a véleményét. A teste felveheti a versenyt bármelyik sportolóéval. Meleg barna szemei nyíltan mutatták az érzéseit.

A tekintetéből egyértelműen kiolvasható volt, mit érez, amikor meglátta őt Leo irodájában. Teljes sokk. Ő is hasonlóan érezte magát – mintha gyomorszájon vágták volna. De annak ellenére, ami közöttük történt, bíznia kell benne. Csak az ő segítségével tudja megmenteni az öreg Guntert.

Bő két órával később Travis ismét a nagy, alumíniumborítású épület előtti parkolóban állt meg, amelynek hosszú, keskeny ablakai, magas középső része volt, és oldalán a *US Forest* felirat. Felvette vészhelyzeti hátizsákját az anyósülésről, és kiszállt.

Amikor felment a lépcsőn, kinyílt az ajtó, és Dana lépett ki rajta.

– Mennünk kell. – Átnyomult mellette. – Menjünk át a raktárba, és vegyük fel a felszerelést. Erősödik a szél. – A lépcső alján megállt, éles pillantást vetett rá. – Ne felejtsd el, hogy ezen a bevetésen én adom a parancsokat.

– Igenis, asszonyom.

Elindultak a szomszédos épület felé. Odabent Dana egy szekrényhez ment, és elkezdte kivenni az anyagokat. A fejével a magas fapult mögött álló alkalmazottra mutatott.

– Art segít. – Felülről lefelé végigmérte Travist. – Mondd meg neki, hogy ne felejtsem tűzálló ruhát adni: inget és nadrágot.

– Értem. – Travis megfordult.

– Várj. Mutasd a bakancsod. – Dana a lábára nézett.

– Mi a baj vele? – Travis megnézte az egyik, majd a másik talpát.

– A sarkát akartam megnézni. Alacsonynak kell lennie. A divatos túrabakancsok nem alkalmasak a mi céljainkra. Van rajta acélbetét?

Travis bólintott.

– Akkor rendben van.

Amikor Dana röviddel később odament hozzá, egy élénksárga ing, egy sötétzöld cargo nadrág, egy fekete hátizsák és egy ugróruha feküdt a pulton.

Odaadott Travisnek egy kis rádió-adóvevőt.

– Én is kapok?

– Igen. A szabályokat néhány éve módosították, most már mindenkinek van rádiója.

– Észszerűnek tűnik. Már régebben kellett volna. – Travis felkapta az inget és a nadrágot. – Mindjárt jövök.

Amikor visszajött, látta, hogy Art két hálósákot, tűzoltó takarókat, főzőt, elemeket, hevedereket, egy elsősegélydobozt és egy összezsukható víztartályt, valamint jelzőrakétákat és egy sisakot készített elő.

Dana már összeszedett maguknak élelmet készételek formájában.

– Ugye nem kell megmutatnom, hogy kell bepakolni a hátizsákokat?

Travis vigyorogva nézett rá.

– Nem, egyedül is megy.

Tíz perccel később mindketten gondosan beöltöztek, és elindultak a propelleres repülőgép felé, amely már járó motorral várt a kifutópályán.

– Cessnával repülünk?

– Igen. Mivel csak ketten vagyunk, nincs szükségünk a nagyobb Sherpára.

A pilóta bólintott nekik, és átvette Travis nagy hátizsákját. Dana és Travis bekapcsolták az öveket, és nem sokkal később a Cessna elindult.

Dana hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét, mintha ki akarná zárni Travist. A férfi szemügyre vette. Sima, barna haját, megnövesztette, szeme körül finom ráncok. Talán ő is hozzájárult a kialakulásukhoz? Testének vonalai, amelyek évekkal ezelőtt még inkább kislányosak voltak, mostanra kifejezetten nőiesek lettek.

Vajon van valakije? Megtalálta azt a boldogságot, ami neki nem adatott meg?

Travist még sokáig gyötörte kétségbeesett tekintete, melyet akkor látott a szemében, amikor visszautasította. Amikor megmondta neki, hogy nem akar tőle többet, Dana szeméből eltűnt az öröm és az élénkség. És ezzel egy barátság is véget ért.

Akkoriban Travis annyira magára koncentrált, hogy nem vette észre Dana érdeklődését. Az orvosi tanulmányok megkezdésének izgalma és a szándék, hogy megkéri szerelmének a kezét, akivel évek óta járt, teljesen lefoglalta. Danával jó barátok voltak, társak az embert próbáló munkában, akik a pillanat hevében elragadtatták magukat. Igaz, csak egy másodpercre, de következményei lettek.

Az volt a szezon utolsó bevetése. Épp egy különösen nehéz tüzet oltottak el. Travis spontán magához húzta, és Dana a nyakára fonta karjait. A következő pillanatban már csak annyit tudott, hogy az ajkuk alig néhány centiméterre volt egymástól. Dana meg akarta csókolni, de mielőtt az ajkuk találkozott volna, ő elfordította a fejét.

Travis elengedte, és hátrált egy lépést. „Dana, én nem tudom...” – A lány mélyen sebzett tekintete elnémította. – „Ó! – kiáltotta Dana. – Ne haragudj!” És mielőtt még ő bármit mondhatott volna, elrohant.

Másnap reggel Travist nem lepte meg, hogy hiába keresi, hogy elbúcsúzzon tőle, de csalódott volt, hogy Dana nem akarja többé látni. Talán másképp kellett volna kezelnie a helyzetet, hogy ne sértse meg az érzéseit.

Nem számított rá, hogy valaha is újra látja, de gondolt rá. Nem is egyszer. Az a nyár, amelyre még ma is oly pontosan emlékezett, elképzelhetetlen lett volna nélküle.

Tehtete most az ajkára vándorolt. Amikor Dana megpróbálta megcsókolni, eleinte meglepődött, ugyanakkor hízelgőnek is érezte, majd csalódott volt, hogy nem jött létre a csók. Azonnal megszólalt a lelkiismerete. Nem érezhetett semmit Dana iránt, ha egy másik nőt szeretett, és azt tervezte, hogy feleségül veszi.

Bármennyire is közel álltak egymáshoz egykor, most sokkal több volt közöttük, mint egy kis Cessna középső folyosója.

Dana kinyitotta a szemét, és az arcába nézett.

– Miért bámulsz?

Travis elmosolyodott. Jól emlékezett erre a közvetlenségre.

– Biztos hozzászoktál, hogy bámulnak a férfiak.

– De nem azok, akikkel együtt dolgozom.

Travis vállat vont.

– Én nem dolgozom veled.

– De, ma igen. Szóval hagyd abba.

A pilóta felemelte a kezét, és szétterítette az ujjait.

– Még öt perc. – Travis a bal válla felett kinézett a kis ablakon.

A távolban füst emelkedett az égbe. Szerencsére a szél elhajtotta tőlük. Travis ki akarta hozni Mr. Guntert, majd gyorsan eltűnni. Ha a szél irányt vált, akkor köztük és a tűz között csak fák és száraz aljnövényzet lesz: új táplálék a falánk szörnyetegnek.

Travis hihetetlenül izgalmasnak találta az ejtőernyőzést. Többször is feltette magának a kérdést, vajon nem jobb-e a szexnél. Először vadul dobogott a szíve, a szél dühösen zúgott a fülében, ereiben áramlott az adrenalin. De hamarosan csend lett, és lebegve ereszkedett lefelé, élvezve a lélegzetelállítóan gyönyörű kilátást és a határtalan szabadságot.

Lenézett Dana felé, akinek fehér-világoskék ejtőernyője nem volt messze tőle. Egy szélroham elkapta, egy facsoport felé sodorta, fennakadt egy ágon. Dana körülbelül egy méterrel a föld felett lógott, ide-oda lengett, és megpróbálta elérni a fatörzset.

Miután földet ért, Travis kinyújtotta a kezét, és épphogy elkapta a bokáját.

– Szabadítsd ki magad, és ugorj. Foglak.

– Engedj el, egyedül is megy. – Dana dühösen villantotta rá a szemét.

– Foglak – ismételte Travis. – A csapatod tagjától se fogadnál el segítséget?

– Na jó – hangzott a vonakodó válasz.

Elengedte magát. Travis a derekánál fogta meg, s amint a lába földet ért, eleresztette.

Dana az ejtőernyőt rángatta.

– Le kell szednem a fáról.

– Nem hagyhatjuk itt egyszerűen?

Dana megrovó pillantást vetett rá.

– Tudnod kéne, hogy nem. A kiképzésünk óta semmi se változott.

Kicsatolta a kötelet, és elkezdte húzni. Travis segített neki, és végül sikerült leszedniük az ernyőt a fáról. Dana összecsomagolta.

Travis csak most vette észre a vérző sebet az arcán.

– Megsérültél.

– Semmiség. – Levette a sisakját. – Most el kell raknunk az ugróruhát. – Azzal máris céltudatosan elindult.

Travis nem vette észre, hogy a nagyobb hátizsákok a rét közepén hevernek. A pilóta kidobta őket a repülőgépből, és biztonságosan landoltak.

Utolérte Danát.

– Hadd nézzem meg. – Amikor a lány nem állt meg, megragadta a karját. – Dana!

Ő kiszabadította magát a szorításából.

– Ne érj hozzám! – De aztán összeszedte magát, és kissé nyugodtabb hangon mondta: – Mennünk kell.

– Hagyd abba, Dana. El akarom látni a sebedet. – Megvizsgálta a sérülést. – Hogy történt?

– Letört egy ág, mert megrántottam az ernyőt. És mivel elfordítottam a fejem, oldalról ájtött a sisak arcvédőjén. Buta hiba.

– Épphogy kerülte el a szemedet. Várj, hozom a táskámat. – A sürgősségi hátizsákjával visszatért Dana mellé, és kivett belőle egy csomag gézlapot és steril vizet. – Először megtisztítom, aztán meglátjuk.

Meglepetésére Dana odanyújtotta az arcát. Travis közelebb lépett, és nekilátott, hogy kezelje. Aztán a táskában turkált fertőtlenítőkrém és sebtapaszt után.

– Ha nem lennénk itt, azt mondanám, hogy össze kell varrni egy-két öltéssel, hogy ne maradjon heg.

– Hát aztán.

– Megpróbálom minél szorosabban leragasztani. Talán sikerül.

Néhány másodperc múlva:

- Kész van már? – Dana hangja nyers volt.
- Majdnem. – Travis ráragasztotta a tapaszt az arcára.
- Jó. Indulnunk kell.

2. FEJEZET

Dana Travisre pillantott, miközben letörölte homlokáról az izzadságot. A száraz augusztusi hőség nem éppen a kedvenc időjárása volt. De épp a tűzszezon közepén jártak, és imádta a munkáját. Inkább azt csinálná, mint hogy Travis idegenvezetője legyen. Travis közömbös arcot vágott, miközben továbbmeneteltek a réten át egy facsoport felé.

Danának összeszorult a gyomra. Egyedül vannak itt, hatezer láb magasságban, a vadon közepén. Az élete drasztikus fordulatot vett. De két nap múlva minden visszatér a normális kerékvágásba, erről gondoskodni fog. Ez csak átmeneti. Visszajuttatja Travist, és utána legfeljebb véletlenül találkoznak a szupermarketben vagy az utcán, és pár semmitmondó udvariassági frázist mondanak egymásnak.

Megigazította vállán a láncfűrész.

– Épp arra gondoltam, milyen jó, hogy nem kell láncfűrész cipelnem, és akkor te előállsz egygyel. Tényleg szükség van rá? – kérdezte Travis.

– Sose lehet tudni, az ember legyen mindig felkészülve. A biztonság kedvéért kértem Arttól néhány doboz tűzoltó habot is.

– Teljesen elfelejtettem, milyen nehéz is ez a felszerelés a vízzel együtt.

– Ne nyafogj, doki. Te akartad ezt az utat.

– Igaz. Csak próbálok beszélgetni.

– Nem kell.

– Miért zavar ennyire, hogy elkísérsz Mr. Gunterhez? Nem értem, miért vagyok ennyire terhedre.

– A csapatom most lép először meg bevetésre, és nem vezethetem őket.

– Hé, tudom, hogy csalódott vagy. Sajnálom, ha mindent összekavartam.

Nem ez volt az első alkalom, annak idején is összekavart mindent. Miután megpróbálta megcsókolni, Dana legszívesebben egy lyukba bújt volna. Pillanatnyi lelkesedés műve volt, amikor hirtelen a karjaiban találta magát – ahol oly sokszor volt már ábrándjaiban. Pár gyöngé másodperc, amikor teljesen megfélemedezett Travis életterveiről.

Fájt a visszautasítás, és utána még jobban elzárkózott mások elől. Csak pár éve mert újra nyitni, beengedte Ryant az életébe, de az sem végződött jól. Soha többé, fogadta meg utána. Meg kellett tanulnia, hogy számára egyetlen szerelem létezik: a munkája. Az nem okozhat csalódást.

– Semmi baj.

– Fogalmam se volt, hogy még mindig a Black Butte-i bázisról dolgozol.

– Három évig Bendben voltam, hogy máshol is szerezzek tapasztalatot, aztán visszajöttem.

Hosszú csend következett – Travis nyilván arra várt, hogy tovább mesél. Végül megkérdezte:

– Még mindig a nagyapádnál laksz?

– Két éve meghalt.

– Ó. Részvétem. Tudom, hogy közel álltatok egymáshoz.

A nagyapja nevelte fel, de különöbben közel nem álltak egymáshoz. A férfi csak azt tette, amit tennie kellett, miután a szülei nála hagyták a kislányt. Elmentek, hogy megvalósítsák zenészálmaikat. Mígnem az álom hirtelen véget ért, amikor meghaltak buszbalesetben.

Dana meggyorsította lépteit, hogy némi távolságot teremtsen maga és Travis között. Nem volt kedve felmelegíteni az élettörténetét, vagy újraéleszteni a régi barátságukat. Travis megbántotta, még ha akaratlanul is, és nem akarta kockáztatni, hogy ez még egyszer megtörténjen.

– Még jó három óra Mr. Gunter házáig. Ha továbbra is ilyen jól haladunk, estére ott lehetünk.

Miután megtalálták a túraútvonalat, észak felé folytatták útjukat.

Travis megkérdezte:

– Te is érzed a füstszagot?

– Igen, de mérföldekre van – válaszolta Dana a válla fölött.

- Az jó. Egyébként hol vagyunk most?
- A Fuzztail Butte Trailen.
- Ha megállunk, megnézem a térképemen.
- Pihened kell? – Dana kikerült egy szikladarabot, és továbbment.
- Dana. Mesélj, mi volt veled.
- Jól vagyok.
- Azt látom. De szeretném tudni, hogy telt az elmúlt nyolc év.
- Miért nem kezded te? Nő vagy? Két gyerek, kutya?
- Oké, kezdem, de csak ha megígéred, hogy te is mesélsz magadról.

Dana megvető hangot adott ki. Miért zaklatja?

– Összeházasodtunk Brittneyvel – mondta Travis. – Majdnem három évig tartott. Bár hogy teljesen őszinte legyek, valójában csak hat hónapig. Erre nem vagyok büszke. Nincsenek gyerekeim, de még mindig remélem, hogy egyszer apa leszek. Most te jössz.

Dana dallotta a keserőséget a szavai mögött.

– Én erdőgazdálkodást tanultam az Oregoni Állami Egyetemen, és a szünetben tűzoltóként dolgoztam. Utána állandó alkalmazott lettem.

– Mesterdiplomát akartál szerezni természetierőforrás-gazdálkodásból.

– Meg is szereztem.

Dana büszke volt magára – ő volt az első a családjában, aki egyetemre járt. Anyagilag meg kellett küzdenie érte, nagyapjának nem volt pénze, hogy segítsen.

– Hat hónapja költöztem vissza Redmondba – mondta Travis.

– Ezt nem tudtam.

– Igen, látszott rajtad reggel. – Travis felnevetett.

Ahogy a vízhez közeledtek, a levegő lehűlt.

– Férj, gyerekek?

– Nincs.

A gondolat szúrta egyet Dana szívébe. Nem talált senkit, aki felérhetett volna Travishez. Vagy aki elég sokáig maradt volna vele ahhoz, hogy családot alapítsanak.

– Társasházban lakom, ami egyáltalán nem tetszik – folytatta Travis.

– Sose szeretted, ha be vagy zárva.

– Ez nem változott.

– És mi változott?

– Már nem rózsaszín szemüvegen át nézem az életet.

Travisnek tulajdonképpen számolnia kellett volna ezzel. Tipikus Dana, hogy provokatív kérdést tesz fel. Ránézett a nőre, aki úgy haladt a keskeny ösvényen, mint egy harcos, egyenes tartással és olyan energikusan, ahogy emlékezett rá.

– Megállunk lent a pataknál, iszunk és kicsit pihenünk – jelentette be Dana félúton lefelé a lejtőn.

Travis igyekezett nem túlzottan megkönnyebbültnek tűnni. Amikor elérték a patakot, Dana letette a láncfűrész, levette a hátizsákját, leült egy sziklára, elővette a vizespalackját, és egy nagy kortyot ivott belőle. Travis követte a példáját.

– Milyen messze van még? – kérdezte.

– A domb tetején kell lennie a telke határának. Onnan körülbelül egy óra. Nincs ösvény, nem könnyű gyorsan haladni.

– Remek, akkor van mit várnom – jegyezte meg Travis ironikusan.

– Jól haladunk, de sötétedés előtt oda akarok érni. – Dana egy kicsit kinyitotta a szemét. – Mesélj, miért az erdészeti szolgálat végzi ezt az akciót?

– Mert meggyőztem őket, hogy meg lehet menteni egy ember életét.

– Ki ez a Mr. Gunter?

– Egy makacs öregember, halálos beteg, de nem hajlandó elfogadni, hogy erdőtűz közeledik